

Lucas 22:21-30

1 beproeving 2 bestraffing 3 belofte

Gemeente,

Een paar uur na het Heilig Avondmaal. Wat kan dan al weer veel gebeurd zijn. Net uit de kerk en ruzie in huis, woordenwisseling. Net van de tafel en aanvechting: de gedachte heb ik er wel goed aan gedaan, heb ik wel echt deel mogen nemen. Een paar uur later: zonde. Je zegt, denkt, doet iets wat al helemaal niet past bij iemand die Jezus' dood herdacht heeft. Het kan allemaal. Er gebeurt zoveel pal na de avondmaaldienst.

In Lucas 22 is het niet anders. Direct na de instelling van het Heilig Avondmaal gebeurt er weer zoveel. Nog voordat Jezus één van de discipelen met name toespreekt, Petrus, met de bekende woorden over het ziften als de tarwe en Jezus' gebed, nog daarvoor gebeuren er minstens 3 andere dingen.

Eigenlijk had ik wat er nu komt niet als tekst durven kiezen voor een dankzeggingsdienst. Maar we lezen gewoon verder waar we vanmorgen gebleven zijn. En da tis ook wel het beste: de Bijbel gewoon doorlezen, helemaal, niets ertussen weglaten, maar de Bijbel helemaal lezen zoals Hij zich aandient. Zo lezen we ook nu verder waar we gebleven zijn. Al zouden we het liever overslaan.....

1 beproeving

Want direct na het Heilig Avondmaal, de instelling daarvan, zegt Jezus: er zit hier een verrader aan tafel! Iemand over wie ik het 'Wee u' uitspreek. Er was een avondmaalganger die Mij niet liefheeft, die Mij zal verraden, die geen deel heeft aan Mij. Dat is nogal een koude douche als dankzegging en nabetrachting. Eén van de twaalf zat er als huichelaar, hypocriet, schijnheilige. Ongeoorloofd. Wee die mens!

Jezus wijst ons dus op de mogelijkheid dat dat kan. Nu is het niet gezegd dat het altijd één op de 12 is, dat zouden er dan onder ons al gauw een stuk of 10 zijn....., maar wel dat dat dus kan. Het kan dat je zo dichtbij Jezus bent geweest. Dat je met Hem het Heilig Avondmaal gehouden hebt, en dat het toch niet echt is. Dat iemand zich heeft binnengedrongen ten onrechte. Van elders is ingeklommen. Avondmaalsgang is op zich geen garantie dat ik dus een echte gelovige ben. Je moet niet denken: ik ben op weg naar de hemel, want ik ging aan het Heilig Avondmaal en dus kan het niet missen.

Nee, de garantie van dat het goed zit is alleen: geloof. Geloof, waar geloof. Dat is geloof dat weet van een verbroken en verslagen hart. Dat weet

van de schuld die ik niet kon betalen. Dat weet, iets weet, van de gruwel van de zonde. Dat weet van het offer van de Ander, van het Lam, dat mijn enige hoop is. Enige rustpunt.

Zonder dat kan ik doen alsof ik geloof, kan mijn leven eruitzien als geloof, maar het is het niet. Maar de mens beproeve zichzelf. Wij reserveren dat vaak voor de voorbereidingsweek. Misschien laten we het ook graag daartoe beperkt blijven, al te graag, verdacht graag. Maar Jezus spreekt erover nu: vlak na het avondmaal.

Hoe reageren wij? Wees eens eerlijk. Hoe reageren wij op Jezus' woorden?

Hoe reageerden de discipelen? Ze begonnen onder elkaar te vragen wie dat toch zou zijn, die dat zou doen, die Hem zou verraden. Geen van hen had iets van: o ik dacht het al: Judas natuurlijk. Hij was me altijd al opgevallen, en nu wordt het bevestigd. Nee, nee. Je kunt zo lijken op een echte gelovige dat niemand het opvalt. Zo pas je je aan in alles en zo kom je over dat iedereen denkt dat het echt is. En toch niet.

We weten uit de andere Evangelien dat ze allen zeggen: Heere, ben ik het? We lezen dan dat als laatste Judas dat dan ook maar zegt: en ik het Heere. Ook dat doet hij na.... Bij de anderen kwam het uit hun hart: U verraden, o Heere, ik ben er niet te goed voor. Ik ben overal toe in staat. Geen zonde zo gemeen en laag of ik zou hem kunnen doen. Ik vertrouw mezelf niet. Ik kan niet beloven: o, zoiets, zoiets dat kun je van mij toch niet verwachten...? Psalm 139:23,24 Doorgrond mij en ken mijn hart, zie of bij mij een schadelijke weg is en leid mij, leid Gij mij op de eeuwige weg.

Ja, en dat is geloof. Geloof is overgave. Overgave van heel je hart en heel je leven aan de HEERE. Ik laat niets achter en niets buiten schot blijven: doorgrond Gij mij HEERE. En doe ermee wat nodig is, neem mijn hart in Uw handen en reinig het. Van alles wat er kan zijn: onoprechtheid, zelfbedrog, zelfoverschatting. Leid mij op de eeuwige weg. Dat is geloof. Niets achterhouden en alles Hem in Zijn doorboorde handen geven. Om er Zijn bloed, dat verzoent en reinigt, overheen te laten gaan.

Als Jezus dit dus zegt, zo pal na het avondmaal, dan is de bedoeling tweeerlei: dat ontmaskert wordt wie niet echt gelooft. Dat ontmaskert wordt als je alleen maar napraat wat anderen zeggen. Als je je zonde niet wilt belijden en van plan bent die te blijven doen. Ontmaskert. Niet om boos weg te lopen, maar om ermee aan Zijn voeten te komen.

Of: het geloof wordt geoefend. Er vindt oefening plaats van het geloof dat er is. Overgave die zich verdiept en vernieuwt. En heel mijn hart en heel

mijn leven ligt in Zijn handen en voor Zijn Aangezicht. Juist in de crisis wordt mijn hart binnenstebuiten gekeerd en voor Hem uitgestort en aan Hem overgegeven. Geloofsoefening, geloofsverdieping.

Daar gaat het de Heere altijd om: geloofsverdieping. Geloofsoefening. Geloof is geen statische poel en toestand die is zoals hij is en blijft zoals hij blijft. Stilstaand water vervuult en vertroebelt. Maar geloof is een rivier die stroomt, altijd blijft stromen. Richting de Heere, altijddurende overgave aan Hem. Vernieuwde overgave aan Hem, steeds weer. Dat is geloof dat stroomt richting de oceaan, richting de zee van Gods onmetelijke vreugde en heerlijkheid die wacht.

2 bestraffing

Het tweede wat er gebeurt is niet minder schokkend, maar dan van de andere kant. Van de kant van de discipelen. Er komt twisting, meningsverschil woordenwisseling, ruzie wie van hen de meeste zou zijn. Wie dus de belangrijkste positie in zou mogen nemen. Men vermoedt dat dit te maken heeft gehad met het feit van de voetwassing. Dat het daar nog steeds niet van gekomen was. En dat het nu toch echt ervan moet komen, maar ze halen er allemaal de neus voor op. Nee, ik hoef dat niet te doen, want ik was een van de eerste discipelen, ik was één van de 3 die vaak apart met Jezus meemocht, ik heb zoveel wonderen mogen doen, ik heb.....

Het zijn geen perfecte christenen die eerste avondmaalgangers. Het zijn geen heiligen in zichzelf. Het zijn onheiligen maar ze hebben toevlucht gezocht bij Hem.

Dus zo zitten ze nog aan de avondmaaltafel. In de kerkbank waar het avondmaal bediend is. Nee, ik heb toch wel meer kennis dan die en die. Nee, ik heb me heel wat serieuzer voorbereid dan deze en gene. Ik leef toch wel heiliger en beter dan jij en jij. Ik heb meer inzicht in de Bijbelse dingen dan hij of zij.

Laten we eerlijk zijn: we zijn geneigd te denken als we dit zo lezen, dat de discipelen aan de avondmaaltafel ruzien wie de meeste is, we zijn geneigd om te denken: jonge jonge hoe ver kan het gaan. Wat slecht van de discipelen. Om bezig te zijn wie de meeste eer/aanzien hoort te krijgen. Hoe halen ze het in hun hoofd om daarover ruzie te gaan maken. Aan het Heilig Avondmaal leer je toch juist dat ieder van dezelfde genade moet leven. En dan juist daar zo bezig zijn. Misschien denkt iemand wel: dat is wel het laatste waar ik me druk om maak bij het avondmaal. Of ik de meeste ben. In kennis, of vrucht dragen, in heilig leven of in wat dan ook.

Ho even! Dan moet ik echt zeggen: ho even. Alle zonden van alle heiligen in de Bijbel zijn beschreven als een foto. Tegenwoordig kunnen ze een foto van je aders maken. Dan gaan ze met een lampje naar binnen bij je en je laten op een scherm zien wat er in je aders, in je darmen zit. Nou, zeg maar: dit is zo'n lampje. Dat bij je naar binnen gaat in je hart. En laat zien: dit zit er. Dit zit er ook bij u en jou en mij van binnen. Zo ziet het eruit. Dit leeft ook in jouw hart. Dat je het niet altijd denk en doet wil niet zeggen dat het er niet zit, dat je het niet zou kunnen doen. Spurgeon zegt ergens: zonde is niet alleen de dingen die ik denk of doe, maar het feit dat ik ze zou kunnen doen omdat het in me zit. Dit zit er in ons.

Eerzucht, hoogmoed, de meeste willen zijn, aanzien willen hebben. Iemand zijn tegen wie mensen opkijken. Kohlbrugge zegt ergens: als je leest van zonden van David, Petrus, de discipelen in de Bijbel en je denkt: nou, dat zou ik nooit doen. Dan heb je al erger gezondigd dan zij. Hoogmoed namelijk.

Opmerkelijk is hoe Jezus ermee omgaat. Ten eerste heeft Hij niet gezegd: met zulken houd ik geen avondmaal. Zulken wil ik niet aan Mijn tafel. Nee, Hij heeft met zulken avondmaal gehouden. Ten tweede en dat is ook echt opvallend: Jezus gaat niet in op het feit van de meeste zijn. Want ja, er is verschil in Gods Koninkrijk. De één heeft meer kennis dan de ander, of meer inzicht, of meer vrucht, of meer vrijmoedigheid. Meer gaven in bepaald opzicht. Ja, daar kan verschil in zijn, en iemand kan daar misschien ook wel de meeste in zijn. Door genade. Doordat God het hem of haar geeft. Dus waarvoor God alle eer ontvangen mag en zal en moet. Wat hebt gij dat gij niet ontvangen hebt. Eer voor mezelf is diefstal. Diefstal van God. Hem komt eer toe.

Maar wat Jezus wel doet is aangegeven. Als je nou de meeste bent, als je nou zoals ik de meeste ben. Want Jezus gaat het over Zichzelf hebben. Hij is toch de Meeste? De Meeste in heiligheid de Meeste in kennis de Meeste in vrijmoedigheid dat is Hij! Verreweg, met kop en schouders boven al de rest uit. Als je dan de Meeste bent, gebruik dat dan om te dienen. Ik ben in het midden van u als Eén Die dient. Ik ben gekomen. Ik zal Mijzelf geven. Ik zal gericht zijn op uw behoud, op welzijn en zaligheid van anderen.

Als je dan de meeste bent gebruik dat dan niet om eer mee te krijgen en om aanzien en lof mee naar je toe te halen, maar om te dienen. Om anderen mee van dienst te zijn. Al wat je hebt en bent, al wat je ontvangen hebt, gekregen hebt, wend dat aan om anderen mee tot zegen te zijn. Om er iets mee te betekenen voor anderen. Heb je gaven van kennis, laat er anderen in delen. Gaven van spreken, zeg wat nuttigs tegen anderen. Gaven van werk verzetten, doe het om anderen te helpen. Gaven om te denken, zoek nut voor

de kerk en voor anderen. Gebruik je gaven, van tijd, geld, talenten, dingen waar je goed in bent, niet om zelf geeerd mee te worden, om ver mee te komen, om veel mee te verdienen, maar om veel mee te kunnen dienen.

Als dat landt, door Gods Geest, dan bid je: o Zoon maak ons Uw beeld gelijk! Maak mij Uw beeld gelijk. U bent de Meeste. U bent gekomen naar de aarde om mij te dienen. Zo bewogen, met innerlijke ontferming bewogen bent U. Zo vol medelijden. Ontferming. U kon het niet aanzien die ellende waarin ik mezelf gestort heb. U kwam om Uzelf te geven. Alles wat U hebt, ja Uw leven gaf U, had U over voor mij. In brood en wijn heb ik het gezien en geproefd. En U deed het voor mijn behoud. Gericht op mijn redding, mijn welzijn, mijn vreugde, mijn eeuwige vrede.

Wie gemeenschap met Christus heeft die zal naar Zijn beeld veranderd worden. Wie Jezus' liefde ontvangt, wie tot Jezus komt, die met Jezus omgaat, die wordt ook gevormd naar Zijn beeld. Innerlijk veranderd. Zijn beeld gelijkvormig. Als je een koud stuk ijzer legt tegen een brandend stuk hout dan wordt dat ijzer ook warm. Hoe dichterbij dat hout, hoe langer tegen dat hout, hoe warmer het wordt. Hoe dichterbij het ijzer van mijn hart in het vuur van Jezus' liefde komt, hoe meer warmte het krijgt, hoe er het qua temperatuur gaat lijken op dat vuur. Zijn beeld gelijkvormig.

3 belofte

Er gebeurt nog meer die eerste minuten of uren na het avondmaal. Jezus spreekt hen toe. Ik verordineer u het Koninkrijk. Verordineren dat heeft te maken met het woord testament. Waar het vanmorgen over ging. Dus Jezus zegt hier zelf wat er in dat testament staat. Wie erin staan hoorden we al, maar nu ook wat zij krijgen. Wat hen toebedacht, toebeschikt is. Het Koninkrijk. En dat omvat de hemel en de aarde. Alles. En dan in zijn herschapen vorm. En overall mag je komen en al het Mijne is uwe zegt de Heere. Heel de aarde, heel de hemel is mij vrij toegankelijk. Als een paleis waarvan geen deur dichtzit en geen zaal verboden is.

Opdat gij eet en drinkt aan Mijn tafel in Mijn Koninkrijk. Het centrum van dat koninkrijk is een maaltijd. En dat is beeld van ontmoeting en genieting. Aan tafel ontmoet je iemand. De maaltijd is ontmoetingspunt van de dag in de Bijbel. Daar spreek je elkaar. Kun je zeggen wat je op en in je hart hebt. Daar laat Jezus Zich ontmoeten. Wat Hij in Zijn hart heeft. En de Vader. En de Heilige Geest. Al hun liefde, al hun verlangen naar mij spreken Zij uit en laten Zij merken. En genieten. Genieten van alle gaven in dat rijk. Alles wat hemel en aarde te bieden hebben. En genieten van Hen. Genieten van Hun liefde en Aanwezigheid. Ongehinderd, onverzwakt, ononderbroken.

Dat beschik Ik u. Beschik Ik u.

Zoals Mijn Vader dat Mij gegeven heeft. Ik heb het verdiend. Ik heb als uw Hoofd het eeuwig leven verdiend. Door Mijn lijden en sterven. Ik voor u. Door de straf te dragen, de gehoorzaamheid te volbrengen. Alle toorn te dragen en te ondergaan. Ik heb het volbracht. Mijn liefde en kracht voor u deed Mij dat doen. En toen heb ik het gekregen van Mijn Vader. Gekregen. Van harte. Want de Vader was tevreden. De Vader vond het af wat Ik gedaan had en gaf het Mij van harte. Niet zo van: nou ja vooruit, hier heb je het dan. Ik kan er niet onderuit, dus Ik zal wel moeten. Nee, van harte, omdat Ik het verdiend had.

Zo zoals Mijn Vader het Mij gaf, zo geef Ik het u. Zo van harte, zo royaal. Ik deel het uit aan u. En u krijgt het alsof u het verdiend hebt. Van harte en royaal. Alles.

Dat is de erfenis en zo krijgt u de erfenis. Onvoorstelbaar toch? Maar brood en wijn, de maaltijd, is er wel onderpand van, garantie van. Echt waar: op Mijn kosten krijgt u nu dit avondmaal, als een foto van de eeuwige maaltijd van vreugde en gemeenschap hierboven. Het is dat Hij het Zelf zegt, het is dat Hij het belooft, dat Hij het verzegelt met brood en wijn, anders zou ik het niet durven en niet kunnen geloven. Want wie ben ik? Wat heb ik verdiend? Waar heb ik het naar gemaakt? Wie ben ik? Dat mij dit ten deel valt. Beschikt wordt. Wie ben ik? Zondaar, onwaardige, schuldige, Gods toorn verdiend hebbende. Wie ben ik?

Gij zijt degenen die met Mij steeds gebleven zijt in Mijn verzoeken. Dan denk ik aan die keer dat het voor Jezus heel moeilijk was. Johannes 6. Na dat woord over Zijn vlees eten en Zijn bloed drinken. Dan staat er dat velen aanstoot nemen aan Zijn woorden. Deze rede is hard. En van toen aan gingen velen niet meer met Hem. En van de duizenden bleven er niet veel meer over. Jezus zag ze allemaal weggaan en Hem verlaten. En toen zei Jezus: en gij, wilt gij ook niet heengaan? En toen zij Petrus: tot Wie zullen wij anders heengaan, Gij hebt de woorden van eeuwig leven. Wij kunnen niet weg, wij liggen midden in de dood en bij U is leven. En midden in de dood liggend zoeken wij het leven buiten onszelf in U. Anders is het verloren en blijft het verloren. Wij kunnen niet van U weg. Dat zou onze dood zijn, tot Wie zullen wij anders heengaan dan tot U. Wij zij te verloren om weg te gaan, Gij zijt te goed om niet te blijven.

Die zijn het: die steeds met Mij gebleven zijt. Niet omdat ze zo goed kunnen volgen en zoveel voor Hem overhebben en zo sterk zijn dat zij niet te verleiden zijn, maar omdat ze te verloren zijn om zonder Hem te kunnen. Bent

u er ook zo één? Hoe langer hoe meer: te verloren om zonder Hem te kunnen. Daarom vastgekleefd aan Hem.

En ja, dan komt straks Gethsemané en dan lezen we dat zij toen het dreigend werd en het wat ging kosten zij Hem allen verlaten..... Als het daarom gaat, sterk zijn en genoeg kracht hebben, dan is het gauw bekeken.

En toch: Ik beschik u het Koninkrijk. Ik breng u er. Ik zal zorgen dat uw geloof niet zal bezwijken. Het zal gaan zoals dat voorbeeld van Mc Cheyne toen hij in Israel was. Hij zag daar moeders op straat lopen met hen kleine kindje voor zich. En zo droeg moeder haar kind voor zich. Het kind had zijn armpjes om moeders hals geslagen. En hield moeders hals stevig vast. In het begin. Maar toen werd het moe. En de armpjes werden slapper en lossen. Het was maar goed dat moeder het kind vasthield. Het is meer vastgehouden worden, dan vasthouden. Zo draagt Hij mij tot in Zijn Koninkrijk.

Amen